

РЕШЕНИЕ

№ 1810

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 14.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **7803** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл. 172 ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от М. П. –гражданин на Република Италия с ЛНЧ 1005632829 чрез адв. Христо Ботев със съдебен адрес за призоваване [населено място], бул.“Цар Борис 3-ти“ № 7, вх.А, ет.1, офис 3 срещу Заповед № 2349/29.07.2023г. за прилагане на ПАМ по чл.171 т.1 б.“б“ от ЗДвП, издадена от мл.автоконтрольор в 02 група , 01 сектор в отдел „ПП“ –СДВР – В. Г.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Твърди се, че при извършване на процесната проверка, жалбоподателят не е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Христо Ботев, който поддържа жалбата и моли да бъде отменена оспорената заповед.

Ответникът – Младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР – В. Г., редовно уведомен, не се явява и не се представлява. Не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 29.07.2023 г. в [населено място], около 05.45 часа жалбоподателят управлявал лек автомобил М. А45 с рег.№ FE478PJ по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като пред №33 реализира пътно-транспортно произшествие. На място пристига полицейски екип, като по отношение на жалбоподателя е извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер 0133, проба номер 6285, в 08:03 ч. Техническото средство е отчело положителен резултат за наличие на алкохол в кръвта 0,53 промила. На водача е издаден талон за медицинско изследване бл. № 0177000 за Военно медицинска академия /ВМА/.

За установеното е издаден АУАН серия GA № 1064652/29.07.2023 г. от мл.автоконтрольор при СДВР, Отдел „Пътна полиция“ – А. Г. Д., в който е посочено, че жалбоподателят е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1, предл. 1 от ЗДвП – управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда. Въз основа на така съставения АУАН е издадена процесната заповед № 2349/29.07.2023г. от В. Г. –мл.автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

По делото са представени АУАН GA № 1064652/29.07.2023 г.; оспорената ЗППАМ № 2349/29.07.2023г; Талон за изследване № 0177000; Протокол за резултати от извършената проверка с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер, докладна записка, Заповед № 513з-6400/07.07.2023г. на Директора на СДВР, Заповед № 61213-1524/09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона. Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел. Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР са оправомощени длъжностните лица от СДВР, които да издават заповед за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП и доколкото процесната заповед е издадена от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, то същата се явява издадена от компетентен орган.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, както и датата на нарушението. Посочена е ясно и недвусмислено нарушената разпоредба на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр.1 от ЗДвП, според която на водача на пътно превозно средство е забранено да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

В случая, като правно основание за издаване на оспорената ЗПАМ е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, която предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая не е спорно, че при извършената на място проверка, водачът е бил тестван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер 0133, както и че уредът е отчел 0,53 промила наличие на алкохол в кръвта на М. П..

Впоследствие на осн. чл. 3, ал. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. е издаден талон за изследване № 0177000, връчен на жалбоподателя на 29.07.23г. в 08:03 ч., като последният е дал кръвна проба за извършване на химико-токсикологично лабораторно изследване. Видно от представената от Софийска районна прокуратура съдебна –химикотоксикологична експертиза, изготвена по досъдебно производство № 11247/2023г. по описа на СДВР, пр.пр.№ 33050/2023г. по описа на СРП и приета като писмено доказателство в настоящото производство са изследвани предоставените кръвни проби от жалбоподателя.

Въз основа на извършения анализ и изследвания биологичен материал, иззет от жалбоподателя, експертите –магистър химик Г. С. и гл.ас. д-р Б. М. от специализираната лаборатория във ВМА са дали заключение, че от извършените биологични проби на М. П. се установява, наличие на алкохол в кръвта в концентрация 0,29 g/L и 0,7 g/L в урината. Отсъстват наркотични вещества. Констатирано е и наличие на лекарствени вещества-дифенхидрамин, пароксетин и хинин. Установената концентрация на алкохол в кръвта се отнася към момента на вземане на кръвните проби.

Дифенхидрамин, пароксетин и хинин не са класифицирани като наркотични вещества по смисъла на ЗКНВП.

В случая и на основание чл. 171, т. 1, б. „б“, съдът приема, че при дадена

биологична проба и извършеното химико-токсикологично лабораторно изследване, представено в съдебна -химикотоксикологична експертиза, последната следва да е определяща по отношение на констатацията за наличие на алкохол в кръвта на жалбоподателя към момента на управление на моторното превозно средство.

Предвид така установените по делото факти съдът намира, че необосновано от гледна точка на доказателствата и неправилно от гледна точка на закона административният орган е приел, че към датата на издаване на обжалваната заповед по отношение на жалбоподателя по безспорен и несъмнен начин е установено и доказано съществуването на основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП, тъй като няма безспорни доказателства, че концентрацията на алкохол в кръвта на жалбоподателя при управление на процесния автомобил е над 0,5 на хиляда. Точно обратното, въз основа на представените доказателства, се установява, че концентрацията на алкохол в кръвта на М. П. е под 0,5 на хиляда. В този смисъл оспореният административен акт се явява постановен в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон.

Обжалваната заповед се явява и издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличието на основанието за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП по отношение на М. П. . Преди постановяването на заповедта не са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, включително не е съобразено, че водачът е дал кръвни проби за установяване наличието на алкохол в кръвта, а именно резултатите от извършеното медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване.

С оглед изложеното съдът приема, че жалбата е основателна, оспорената заповед като постановена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и при неправилно приложение на материалния закон, следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

Предвид изхода на делото и на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК, разноски се дължат на жалбоподателя, но такива не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне. Искането на жалбоподателя за присъждане направените разноски следва да бъде уважено, като СДВР бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 760 лв. в т.ч. заплатена държавна такса и

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 2349/29.07.2023г. за прилагане на ПАМ по чл.171 т.1 б.“б“ от ЗДвП, издадена от мл.автоконтрольор в 02 група , 01 сектор в отдел „ПП“ –СДВР – В. Г., с която по отношение на М. П. е наложена принудителна административна мярка- временно отнемане на свидетелството за управление на МПС с № CZ5312198N, за не повече от 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 172 ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: